

Παρακάμπτοντας την ενοχή
(Διάλογος με τον Σείκιλο)
Αντιθετικοί στίχοι - Μουσική: Γιάννης Κατσιλάμπρος

ΕΙΚΩΝ Η ΛΙΘΟΣ ΕΙΜΙ. ΤΙΘΗΣΙ ΜΕ ΣΕΙΚΙΛΟΣ ΕΝΘΑ ΜΝΗΜΗΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΣΗΜΑ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΝ (Εγώ η πέτρα είμαι μια εικόνα. Με έβαλε εδώ ο Σείκιλος ως
διαχρονικό σήμα αθάνατης μνήμης).

“Όσο ζεις λάμπε,
καθόλου μη λυπάσαι.
Για λίγο διαρκεί η ζωή,
ο χρόνος απαιτεί την πληρωμή του”

Όσο ζεις λάμπε!
Φωτεινή συμβουλή ζωής από τον Σείκιλο.
Έζησε στις Τράλλεις της Μικράς Ασίας κατά τον δεύτερο μετά Χριστόν αιώνα
και έμεινε γνωστός για τη συγγραφή του αρχαιότερου παγκοσμίως άσματος,
στο οποίο σώζονται πλήρως τόσο οι στίχοι, όσο και η μουσική.
Το εντυπωσιακό για εμένα είναι ότι πρόκειται για έναν επιτάφιο.
Εκκινώντας από το δεδομένο του θανάτου,
υπομένοντας και τελικά υπερβαίνοντας την ενοχή,
ο Σείκιλος (τόσους αιώνες πριν!)
επικρατεί και ψιθυρίζει:
Ζήσε
Αρκετά

ΟΣΟΝ ΖΗΣ ΦΑΙΝΟΥ,
ΜΗΔΕΝ ΟΛΩΣ ΣΥ ΛΥΠΟΥ.
ΠΡΟΣ ΟΛΙΓΟΝ ΕΣΤΙ ΤΟ ΖΗΝ,
ΤΟ ΤΕΛΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΑΙΤΕΙ.

Μα όσο ζω πεθαίνω
κάθε μέρα το ζω και πάλι
Μ’ αν η ψυχή φτερουγίσει μιαν ώρα
ίσως τότε να πάψει κι η ενοχή

Την ακούω να φωνάζει
αιώνια με καταδικάζει
Μες στα αφτιά μου ουρλιάζει
Μες στα αφτιά μου ουρλιάζει

Μα
ΟΣΟΝ ΖΗΣ ΦΑΙΝΟΥ,
ΜΗΔΕΝ ΟΛΩΣ ΣΥ ΛΥΠΟΥ.
ΠΡΟΣ ΟΛΙΓΟΝ ΕΣΤΙ ΤΟ ΖΗΝ,
ΤΟ ΤΕΛΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΑΙΤΕΙ.